

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 października 2016 r. powód S. (...)S.A. we W. zażądał zasądzenia od U. P. na jego rzecz kwot:

- 330,89 zł tytułem wymagalnej kwoty kapitału na dzień sporządzania pozwu wraz z dalszymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, ale nie wyższej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 6 października 2016 r. do dnia zapłaty;

- 18,45 zł tytułem sumy odsetek umownych i karnych, naliczonych do dnia sporządzenia pozwu tj. 18 grudnia 2016 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- 223,86 zł tytułem kosztów monitów i upomnień związanych z przedsądowym dochodzeniem należności,

a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że należności wynikają z tytułu umowy kredytu nr (...) zawartej z pozwaną U. P. w dniu 10 lipca 2013 r. Wobec nieregulowania płatności w terminie, wypowiedziano pozwanej umowę, a całe zobowiązanie stało się natychmiast wymagalne (pozew k. 2-4).

Referendarz sądowy tutejszego Sądu wydał dnia 29 listopada 2016 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty k. 16)

Pozwana dnia 9 lutego 2017 r. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia. Nadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. (sprzeciw k. 26-27v.)

Do momentu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2013 r. S. (...)S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną U. P. umowę kredytu gotówkowego nr (...), na mocy której udzielono pozwanej kredytu w kwocie 3.160,65 zł, obejmującego: środki na cele konsumpcyjne – 2.400 zł, opłatę z tytułu dodatkowej usługi ubezpieczenia – 563,23 zł, prowizję S. (...)S.A – 189,32 zł, opłatę za przekazanie środków - 8,10 zł. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie kredytu ustalono w wysokości 15,99% w stosunku rocznym. Wskazano, że oprocentowanie jest stałe i nie przekracza czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Do naliczania odsetek przyjęto, że rok obrachunkowy liczy 365 dni, a miesiąc 30 dni. W umowie strony ustaliły ponadto, że:

- odsetki z tytułu udzielonego kredytu wynoszą ogółem 865,41 zł,

- całkowity koszt kredytu wynosi 4.026,06 zł, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 22,52%,

- kredytobiorca będzie dokonywać spłat w 36 ratach do 25-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od sierpnia 2013 r.,

- wysokość 35 rat wynosi 117,53 zł, natomiast wysokość ostatniej raty korygującej wynosi 117,71 zł,

- ostateczny termin spłaty kredytu upływa 25 lipca 2016 r.,

- niespłacenie raty kredytu w ustalonym terminie powoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane są odsetki karne w wysokości odsetek maksymalnych obowiązujących w dniu naliczania tych odsetek.

Strony ustaliły również, że nieregulowanie dwóch pełnych rat kredytu, uprawnia bank do wypowiedzenia umowy o kredyt – po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległości – w terminie 30 dni. Zgodnie z treścią

umowy, kredytobiorca wyraził zgodę na prowadzenie w przedmiocie umowy działań monitorująco-upominawczych z wykorzystaniem m.in. wysyłanych komunikatów głosowych/sms na podane numery telefonów. Opłaty dotyczące zadłużenia przeterminowanego, zgodnie z umową mają wysokość: wysłanie wezwania do zapłaty lub prośby o dopłatę (list zwykły) 13,00 zł, wysłanie wezwania do zapłaty (list polecony) 17,00 zł, telefoniczne wezwanie do zapłaty 10,00 zł, wezwanie do zapłaty przy wykorzystaniu sms 1,00 zł, udokumentowana windykacyjna wizyta terenowa 45,00 zł, koszty windykacji obejmujące działania firmy windykacyjnej z tytułu wykonania przez tę firmę usług windykacyjnych należności Banku wynikających z umowy: według kosztów rzeczywiście poniesionych przez bank, ale nie więcej niż 15% kwoty wymagalnej należności Banku z tytułu zleconej do windykacji firmie windykacyjnej umowy. Dalej umowa przewidywała, że w przypadku wystąpienia zadłużenia przeterminowanego bank może prowadzić działania windykacyjne – jak działania własne lub zlecone zewnętrznej firmie windykacyjnej. W ramach działań własnych Banku, skutkujących obciążeniem kredytobiorcy opłatami, częstotliwość wysyłania wezwań do zapłaty nie może przekroczyć jednego w ciągu 10 dni, monitów telefonicznych – jednego co 5 dni, sms-ów – dwóch w tygodniu, udokumentowanych windykacyjnych wizyt terenowych – jednej z miesiąca. Bank, w ramach działań własnych w pierwszej kolejności wysłał wezwanie do zapłaty lub prośbę o dopłatę listem zwykłym lub wezwanie do zapłaty przekazuje telefonicznie. Jeżeli środki te nie przyniosą oczekiwanego efektu w postaci spłaty zadłużenia (data księgowania wpływów na rachunku bankowym) w ciągu 10 dni od wysłania listu zwykłego lub w ciągu 5 dni od monitu telefonicznego mogą być podejmowane kolejne działania, tj. Bank przesyła ponowne wezwanie do zapłaty listem zwykłym lub listem poleconym lub ponownie przekazuje wezwanie do zapłaty telefonicznie. Jeśli wymienione wyżej środki nie przyniosą oczekiwanego rezultatu w postaci spłaty zadłużenia w terminie 30 dni od upływu terminu spłaty zadłużenia, mogą być podejmowane windykacyjne wizyty terenowe, z zachowaniem wskazanej wyżej częstotliwości. Postanowiono też, że Bank może zlecić czynności firmie windykacyjnej, po uprzednim poinformowaniu o tym kredytobiorcy.

(umowa o kredyt nr (...), k. 8-9; tabela opłat i prowizji, k. 10).

Pozwana spłacała zadłużenie nieregularnie, w różnych wysokościach. Ogółem pozwana wpłaciła na poczet umowy kwotę 4.304,47 zł, z czego kwotę 2.829,76 zł zaliczono na kapitał, 768,02 zł na odsetki, 552,79 zł na „upomnienia” oraz 153,90 zł na „opłatę za pakiet”. (bezsporne, nadto zestawienie wpłat, k. 6-7).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, przy czym pozwana kwestionowała okoliczności mające z tych dokumentów wynikać, a Sąd stanowisko pozwanej podzielił, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej, złożony przez pełnomocnika pozwanej, albowiem już sama treść przedłożonych dokumentów była wystarczająca dla rozstrzygnięcia sprawy i przesłuchanie pozwanej nic by w tej mierze nie zmieniło.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swe roszczenie z zawartej z pozwaną umowy kredytu gotówkowego. Podstawą dochodzonego roszczenia jest art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podkreślenia wymaga, że umowa pożyczki zawarta między stronami stanowiła umowę o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 2 p. 2, za umowę o kredyt

konsumencki uważa się umowę kredytu w rozumieniu przepisów ustawy Prawo bankowe (zob. art. 3 ust. 2 p. 2 w/ w ustawy).

Bezsporne było to, że między stronami zawarta została umowa kredytu gotówkowego nr (...), datowana na dzień 10 lipca 2013 r. Umowa ta (w oryginale) została złożona przez powoda w poczet materiału dowodowego. Poza sporem pozostawało również to, że pozwana nie regulowała należności w ustalonych w umowie terminach. Pozwana kwestionowała natomiast by obecnie była dłużna jeszcze powodowi jakąkolwiek kwotę. Podała, że uiściła całą kwotę obejmującą zadłużenie, a nawet wpłaty przewyższyły należną powodowi kwotę. Pozwana zaprzeczyła też, by powódka wykonywała względem pozwanej monity i upomnienia w sposób określony w zestawieniu kosztów, a także zakwestionowała naliczone przez powódkę z tego tytułu koszty. Podała, że powódka wadliwie zaliczyła na poczet tych kosztów kwotę ponad 500,00 zł, która to kwota winna zostać zaliczona na poczet należności dochodzonej pozwem, co wyczerpuje w całości roszczenia powódki.

Sąd zarzuty i argumentację pozwanej uznał na trafne.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

I tak, w pierwszej kolejności to powód ma obowiązek wykazać swe roszczenie. Dopiero gdy warunek ten zostanie spełniony, wówczas ciężar dowodu zostaje przerzucony na stronę pozwaną, która, o ile wdaje się w spór, w toku procesu ma obowiązek dowieść, że roszczenie – wykazane uprzednio przez powoda – jest niezasadne, czyli podjąć obronę swych praw. Strony powinny wskazać Sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń, a ocena przydatności wskazanego przez strony dowodu należy do Sądu. Również ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku.

Mając powyższe na uwadze, to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że kwota żądana pozwem została obliczona w sposób prawidłowy i stanowi rzeczywiste zadłużenia pozwanej. Tymczasem w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała ani zasadności ani wysokości dochodzonego roszczenia.

Powód dochodził od pozwanej zapłaty łącznej kwoty 573,20 zł, obejmującej 330,89 zł tytułem wymagalnej kwoty kapitału na dzień sporządzania pozwu wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od dnia 6 października 2016 r. do dnia zapłaty (ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie), 18,45 zł tytułem sumy odsetek umownych i karnych, naliczonych do dnia sporządzenia pozwu tj. 5 października 2016 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 223,86 zł tytułem kosztów monitów i upomnień związanych z przedsądowym dochodzeniem należności.

Powód wraz z pozwem przedłożył dokumenty w postaci wykazu należności wynikających z umowy nr (...), a przedstawiających 4 tabele z zestawieniem wysokości odsetek umownych i karnych z uwzględnieniem wysokości stopy procentowej oraz okresów, za jakie zostały naliczone, a także z zestawieniem kosztów monitów i upomnień oraz wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet umowy. W zakresie, w jakim złożone zestawienia dotyczyły należności odsetkowych Sąd uznał je za wiarygodne. Pozwana wprawdzie wskazała, że kwestionuje roszczenie powoda zarówno co do należności głównej, odsetek i kosztów, jednakże w ocenie Sądu miało to związek ze stanowiskiem pozwanej, która twierdziła, że całą należność względem powoda uregulowała, a nie kwestionowała rachunkowej prawidłowości wyliczeń ukazanych w złożonych tabelach, w szczególności podanych terminów dokonanych wpłat, kwot wpłat, wielkości opóźnień w spłacie rat, czy stóp procentowych odnośnie wyliczanych odsetek. Podkreślenia wymaga, że przedłożone dokumenty są jasne, czytelne, zostały też podpisane przez dwóch prokurentów powodowej spółki, działających w ramach prokury łącznej. Jakkolwiek Sąd dał wiarę wyliczeniom powoda odnośnie odsetek, nie sposób jednak uznać, że powód wykazał, by powódka nadal zalegała z zapłatą tychże. A to z tej przyczyny, iż Sąd podzielił zastrzeżenia pozwanej co do prawidłowości obciążenia jej kwotą 552,79 zł (k. 7) z tytułu „upomnień”. Powód nie wykazał, by podejmował wobec pozwanej przedsądowe działania windykacyjne, które generowałyby tego

rodzaju koszty. Brak przede wszystkim dowodów w zakresie doręczenia pozwanej upomnień, zawiadomień, wezwań do zapłaty, brak dowodów na okoliczność wykonania telefonicznych wezwań do zapłaty czy działań w zakresie windykacji zewnętrznej. Wobec zakwestionowania przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty przedłożonego wyczenia kosztów upomnień, powód przy piśmie procesowym z dnia 18 września 2017 r. przedłożył wydruki komputerowe, mające w jego ocenie, dowodzić podjętych czynności windykacyjnych i kosztów tych czynności. Rzecz w tym, że wskazane wydruki w żaden sposób nie dowodzą podnoszonych przez powódkę okoliczności. Po pierwsze wydruki te nie zostały podpisane przez upoważnioną ze strony powódki osobę, nie wiadomo zatem, kto je sporządził (wygenerował) i na jakiej podstawie. Nadto przedłożone wydruki (k. 55-58) w żaden sposób nie korelują z przedstawionym wcześniej „wykazem kosztów monitów i upomnień” (k. 5v.-6), w szczególności przedstawione tabele mają rozbieżną treść w zakresie dat dokonywanych czynności windykacyjnych, a „dokument” złożony przy piśmie z dnia 18 września 2017 r. w ogóle nie zawiera żadnych informacji odnośnie poniesionych kosztów wymienionych w nim czynności. Co istotne, jeśli powód w ogóle podejmował czynności wskazane zarówno w tabeli załączonej do pozwu jako „wykaz kosztów monitów i upomnień” jak i w wydruku komputerowym złożonym z przywołanym pismem procesowym (co jednak nie zostało wykazane), nie zostało wykazane przez powoda, by dotrzymał postanowień umowy w zakresie zarówno kolejności jak i częstotliwości dokonywanych czynności (zob. pkt III ppkt 3 umowy, k. 8v.).

Wątpliwości Sądu budzi także zasadność obciążenia pozwanej kwotą 153,90 zł jako „opłatą za pakiet”. W treści umowy brak postanowień, z których wynikałoby uprawnienie powoda do żądania od pozwanej wskazanej sumy.

Reasumując, skoro pozwana do dnia 6 kwietnia 2016 r. zapłaciła powodowi kwotę 4.304,47 zł (co wynika z zastawienia wpłat załączonego przez powoda i w tym zakresie niekwestionowanego przez pozwaną), zaś części tej sumy, to jest 706,69 zł została przez powódkę niesłusznie zaliczona na „upomnienia” i „opłatę za pakiet”, to należało uznać, że kwota ta w pełni pokrywa należności dochodzone pozwem (573,32 zł), i to z naddatkiem.

Z powyższych względów Sąd w punkcie pierwszym sentencji wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w treści art. 98 § 1 k.p.c., obciążając powoda, jako stronę przegrywającą, kosztami procesu poniesionymi przez pozwaną, która proces wygrała. Koszty poniesione przez stronę pozwaną to koszty zastępstwa procesowego, które na dzień wniesienia pozwu wyniosły kwotę 270,00 zł (§ 2 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U.2015.1800 ze zm.), a nadto kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

SSR Danuta Stempińska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Dnia 02/11/2017 r.